

ZPRAVODAJ FESTIVALU ...PŘÍŠTÍ VLNA/NEXT WAVE...

Tsunami 01

www.nextwave.cz

Orchestr Berg & Spitfire Company:

Udílení Poct za alternativní umění

Pátek 16. 9. (Palác Akropolis)

Absolutně odosobněná show obnažující proklatě osobní téma. Můžete se těšit na večer udílení Poct festivalu ...příští vlna/next wave... v režii Petra Boháče.

Vystoupí dva mimozemšťané a Orchestr Berg. Poprvé budou představeny fragmenty skladby Michala Nejtky Constellation I.

Festival ...příští vlna/ next wave... 2016

ZEMĚ A NAHOTA VE VŠECH PÁDECH
16.–29. ZÁŘÍ, PRAHA, A 8.–9. ŘÍJNA, BRNO

Letošní, 23. ročník festivalu ...příští vlna/next wave..., který proběhne ve dnech 16.–29. září v Praze a o víkendu 8. a 9. října v Brně, má motto Obnažení a vyvržení. Odráží se v něm dramaturgické směřování festivalu i formální stránka uvedených projektů.

Dramaturgyně Lenka Dombrovská o letošním výběru prozradila: V mnoha podobách se objevuje vnitřní a vnější nahota, známý a cizí svět, cesta a cíl, síla i násilí. Některá představení mají podobu rituálu, demonstrace, happeningu. Mladá performerka Nela Kornetová se skupinou T.I.T.S. přiveze z Norska provokativní multimediální inscenaci **My Own Private Picture**, jež vypráví o našich touhách a jejich mediálních (před)obrazech. Hrdá jsem také na tříhodinový projekt **Pomezí**, který se koná na mnoha místech opuštěného domu Za Poříčskou bránou a má tajemnou atmosféru Lynchových filmů.

Letos festival začíná v pátek 16. září večerem nejslavnostnějším – Udílením Poct za alternativní umění. V Paláci Akropolis předají dva mimozemšťané pod taktovkou režiséra Petra Boháče ocenění v šesti kategoriích. Tento večer budou poprvé představeny fragmenty skladby Michala Nejtky Constellation I, navíc v dokonalém podání Orchestru Berg.

A vstupenku si může zakoupit kdokoli, není to uzavřený večírek jen pro zvané.

...příští vlna/next wave... představí druhý festivalový víkend, tedy ve dnech 23.–25. září, krásný, syrový prostor 64 U HRADEB, který je v současnosti přístupný pouze během speciálních akcí. Na několika netypických scénách proběhne například improvizace Jiřího Maryška, obřadem zasvěcení provedou ženy (a částečně i muže) Dominik Styk a Lucia Kramárová. Do tohoto krásného pražského prostoru přijedou také divadelníci z brněnského HaDivadla, ostravské Staré arény, z Náchoda doputuje proslulý a provokativní soubor D.R.E.D.

Pravidelně festival představuje tvorbu režisérů Miroslava Bambaška, Michala Háby a Jakuba Čermáka. Ani letos tomu nebude jinak – jejich projekty naplní téma domova, země, vyvržení nebo návratů. A provokují formou – pracují s moderními technologiemi či se naopak vrací k rituálnosti a zemitosti. Cestu

do nebes nám prostřednictvím pohybového divadla na štaflích ukáže zatím v Praze málo známé duo tYhle – tedy Lukáš Karásek a Florent Golfier. Premiéru jejich inscenace **Výš** festival uvádí ve spolupráci s Alfredem ve dvoře. Linii politického divadla naplňuje především novinář, hudebník a performer Alex Švamberk. Jeho speciálně pro festival vytvořený projekt **V jako válka** je scénickou montáží ze vzpomínek pamětníků druhé světové války, projekcí a živé hudby.

I divadelní stránku pak mají koncerty kapel Fekete Seretlek, DekadentFabrik a Vyčůrat a spát. A ani letos nezapomínáme na děti – v sobotu 17. září v Přístavu 18600 potěší slovinický loutkář Matija Solce děti i dospělé sólovým projektem inspirovaným commedii dell'arte s tajemným názvem **E beh?**

Pražská část festivalu ...příští vlna/next wave... potrvá dva týdny a nabídne více než třicet představení pro děti i dospělé, site-specific projekty a koncerty s divadelním přesahem.

Pocty festivalu ...příští vlna/next wave... 2016 byly vysloveny

Po Jiřím Dobešovi a Zdeňku Závodném (2003), Občanském sdružení MOTUS (2004), Petru Bergmannovi (2005), Divadle Continuo (2006), Romanu Černíkovi a Evě Ichové (2007), Frantovi Sádřovi a Tomáši Lorenzu Zdenkovi (2008), Janu Horákovi (2009), Davidu Mírkovi (2010), doc. PhDr. Stanislavu Bohadlovi (2011), Jiřímu Sulženkovi s Davidem Kašparem (2012), Ewanu McLarenovi a občanskému sdružení Mezery (2013), týmu Staré Arény (2014) a týmu Perly ve Vraném nad Vltavou (2015) v kategorii

Po Martinu Heřmanu Frysovi (2003), Ridině Ahmedové (2004), Kabaretu Caligula (2005), Johaně Švarcové (2006), Pavlu Smolárikovi (2007), Janu Mockovi (2008), Jánú Mikušovi (2009), Jindřišce Křivánkové (2010), Divadlu D'EPOG (2011), Janě Kozubkové (2012), Iamme Candlewickové (2013), Pavlu Serišovi (2014) a Antonínu Brindovi (2015) v kategorii

Po Stefánii Thórs (2003), souborech Vosto5 (2004) a Krepesko (2005), Howardu Lotkerovi (2006), Viktorii Čermákové (2007), Petru Lantovi (2008), souboru Depresivní děti touží po penězích (2009), Janu Mockovi, Janu Hofmanovi a tvůrčímu týmu FKK (2010), Jiřím Sozanském (2011), Vilému a Lence Faltýnkovým (2012), Petru Boháčovi (2013), Ewě Zembok, Jane Hauskrechtové, Dominice Andraškové, Viktorii Čermákové, Matěji Samcovi (2014) a Pavlu Zajíčkoví a tvůrčímu týmu inscenace Pustina (2015) v kategorii

OBJEV ROKU

Matěji Nytrovi,

filmovému teoretikovi, divadelnímu dramaturgovi, dramatikovi a básníkovi, za hledání nových uměleckých cest a zdařilé propojování divadelního a filmového jazyka. A za autorství scénické eseje Ice Poz.

Po Tereze Georgievové (2003), Jiřím Jelínkovi (2004), Viliamu Dočolomanském (2005), Miroslavu Bambuškoví (2006), Jiřím Adámkovi (2007), Janu Komárkovi (2008), Rostislavu Novákovi jr. (2009), Petru Boháčovi (2010), Adamu Halašovi (2011), Miloši Orsonu Štědroňovi (2012), Petru Macháčkovi (2013), Janu Malíkovi (2014), a Štěpánu Kubištovi (2015) v kategorii

OSOBNOST ROKU

Jiřímu Maryškovi

za angažovanost. Oceňujeme jeho radikálnost, nekompromisní společenské postoje a neutuchající energii vyjadřovat se ke stavu České republiky. A v neposlední řadě chceme poctit improvizovaná představení, která realizuje s Divadlem Demago.

PROJEKT ROKU

celému tvůrčímu týmu projektu tzv. imerzivního divadla Pomezí

za scénograficky a dramaturgicky zdařilé vystavění fikčního městečka Pomezí, kde se ztrácejí dívky a ve své fantazii i diváci. Za tajemnou atmosféru a motivování tak trochu jiného publika.

A zejména

– po Ivanu Vyskočilovi (2003), Bořivoji Srbovi (2004), Janě Pilátové (2005), Evě Kröschlové (2006), Václavu Martincovi (2007), Evě Tálské (2008), Janu Schmidovi (2009), Ctiboru Turbovi (2010), Arnoštu Goldflamovi (2011), Bohdanu Holomíčkoví (2012), Andreji Krobovi (2013), Hubertu Krejčím (2014) a Karlu Makonjovi (2015) – veřejně vyslovujeme poctu osobnosti, již nazýváme

ŽIVOUcí POKLAD

prof. Petru Oszlému

– a to především za vše, co vykonal pro brněnské Divadlo Husa na provázku, včetně festivalu Divadlo v pohybu a založení Centra experimentálního divadla, dále za odvahu při formování hnutí studiových divadel a osobní přínos mezinárodní divadelní spolupráci, jakož i za mnohaleté pedagogické působení (zejména na Divadelní fakultě JAMU) a nekompromisní prosazování otevřeného divadla od dob Jazzové sekce po dnešek.

PRODUCENTSKÝ POČIN ROKU:

Spolku Jiné jeviště za pořádání festivalu Menteatrál,

který se letos v létě konal již potřetí v pohraniční vesničce Neratov. Přehlídka prezentuje tvorbu českých i zahraničních divadel pracujících s lidmi s mentálními postižením a také se pyšní bohatým doprovodným programem. A vždy vytváří – ve spolupráci s architekty a designéry – originální dočasný divadelní sál.

Po Nině Vangeli (2003), Tatjaně Lazorčákové a Janu Roubalovi (2004), Vlastě Smolákové (2005), Josefu Kovalčukovi (2006), Ondřeji Cihlářovi (2007), Michale Pohořelé (2008), Petru Minaříkovi a Pavlu Řehoříkovi (2009), Vojtěchu Varyšovi (2010), Bořivoji Srbovi (2011), Petru Vášovi (2012), Janu Dvořákovi (2013), Tomáši Žižkovi a Radoslavě Schmelzové (2014) a Ctiboru Turbovi (2015) v kategorii

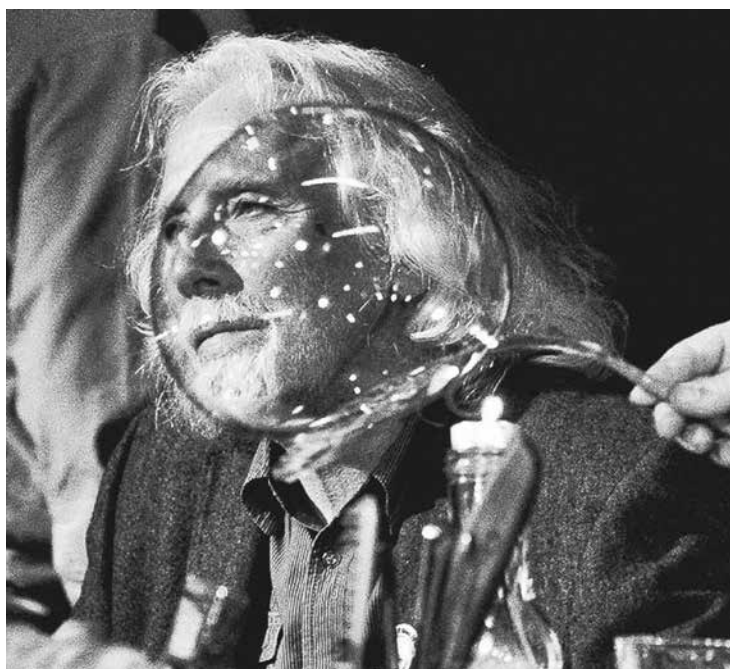
PUBLIKAČNÍ ČIN ROKU

prof. Miloslavu Klímovi za sérii 10 vydaných sborníků Divadlo a interakce,

v nichž umožnil publikačně debutovat desítkám studentů a absolventů Katedry alternativního a loutkového divadla DAMU.

Živoucí poklad Prof. Petr Oslzlý

(* 26. dubna 1945 Konice)

Tsunami 01

Vystudoval divadelní vědu a dějiny umění a Filozofické fakultě Masarykovy univerzity. Byl jedním z protagonistů experimentálního divadla Quidam, od r. 1973 je dramaturgem a jednou z vůdčích osobností Divadla Husa na provázku. Pro toto divadlo připravil větší množství původních scénářů, adaptací i dramatisací a v řadě inscenací působil a působí i jako herec. Podílel se na výrazném profilování souboru jako části hnutí otevřeného divadla a alternativní kultury, zasloužil se o realizaci významných mezinárodních i domácích divadelních projektů. Svou divadelní práci reflektoval v řadě divadelních studií, knižně vydal monografii o divadelní skupině Living Theater (1981), dokument o tajném filozofickém semináři Podzemní univerzita, publikaci o výtvarném umění Jan Šimek – Příběhy soch a monografii Divadlo Husa na provázku 1968(7)–1998 (kniha v pohybu I). V letech

1990–1992 byl poradcem prezidenta Václava Havla pro kulturní záležitosti. V současné době je ředitelem Centra experimentálního divadla v Brně, uměleckým šéfem divadla Husa na provázku a působí i na ústavu divadelní vědy FF MU.

Od roku 1997 je proděkanem Divadelní fakulty.

V roce 2000 jmenován profesorem.

Ivo Krobot citoval ve svém laudatiu Oslzlého text z katalogu Divadlo v pohybu II. (Otevřené festivalové divadelní a výtvarné akce), Divadlo na provázku 1982. **Uvědomujeme si, že život je pohyb, a naopak stejně jako vývoj hledání i experiment, a hlavně myšlenka je pohyb, proto chceme-li stále být živoucím tvořícím organismem, musíme se záměrně udržovat v neustálém pohybu, uvědomovat si pohyb, který jsme vykonali, ten, v němž se právě nacházíme, i ten, jenž bychom mohli ještě vykonat.**

Divadlo? Společně vysypat mandalu a pak ji rozfoukat

Jiří Maryško, herec Činoherního studia v Ústí nad Labem, Divadla na Vinohradech, Divadla Demago a Studia Hrdinů, má bohužel tak nabitý program, že jsme se v Praze nedokázali setkat. Přesto pár otázek přes mail zodpověděl a drobný exkurz do hercova života je na světě.

Co vy a sluníčkáři a Halík, papež a ostatní intelektuálové z kaváren, jak říkáte v prvním díle vašeho kanálu na Streamu? Jak probíhá vaše „fašizace“, slovy Ovčáčka?
Tak já rozhodně nenaplňuju představu klasického sluníčkáře s mančestráky a batikovaným trikem, který by po ráne nabízel druhou tvář. Jsem spíš radikální havloid, který ví, že pravda a láska se musí občas prosadit bičem. Tak jako musíte štěně prasknout novinama, když chňape lidem po nohavicích. Je to rychlejší a účinnější než přemlouvání po dobrém. A fašista se ze mě asi jen tak nestane, já nesnáším ani kolektivní sporty.

Jak to vůbec vypadá s Kanálem Maryško? Poslední díl byl s koncem června a od té doby nic. Přípravujete další?

S Kanálem jsme měli letní prázdniny a o dalším pokračování se zatím jedná. Nejsme úplně mainstreamový pořad, a ačkoliv máme spoustu diváků, čísla jsou rozhodující a neúprosná, takže je možné, že Kanál Maryško na internetové televizi Stream už nevidíme. O tom ale rozhodují šéfproducenti, ne my. Já přesto doufám, že pokračovat budeme.

Kromě divadla a internetu máte už taky pár filmových zkušeností. Od dubna je v kinech už šestý díl Básníků, kde hrajete. Jaké je to hrát ve filmové řadě, na níž jste možná vyrůstal, a vůbec s takovými velikány české kultury, jako je Leoš Mareš, František Ringo Čech, Zdeněk Svěrák a další?

Když mi volali a zvali mě na casting, tak jsem měl, pochopitelně, radost. Básníci jsou klasika a na kamerovky jsem šel už proto, abych viděl velikána Kleina na živo. Jak nakonec film dopadl, zatím nevím, musím si ho teprve ukrást z internetu. Jinak Leoš Mareš je docela sympatickej kluk a Srstku s Ringem jsem na natáčení nepotkal, takže jsem nemohl obdivovat ani zvířátka, ani píču.

Premístíme se konečně k festivalu ...příští vlna/next wave... – před dvěma

lety jste se tu ukázal v premiéře Pustiny ve Studiu Hrdinů, kde hrajete Zajíčková mláď. Máte k undergroundové poezii nějaký vztah?

Jsem ročník 1980, takže můj underground byli akorát Plastici, Egon Bondy a grafika Vladimíra Boudníka, který svým expresionismem zásadně ovlivnil moji divadelní tvorbu. DG 307 a Pavel Zajíček jsou žijící legendy. Když jsem s Mírou Bambuškem zkoušel Pustinu, měl jsem zrovna docela nelehké období, v Ústí se zrovna bojovalo o Činoherák. Když už mi z toho všeho ubývaly síly, viděl jsem Pavla Zajíčka, starého pána po mrtvici, který zpívá „Nebud opatrněj, nikdy se ničeho neboj“. To mi dodalo novou energii a já věděl, že svůj boj s větrnými mlýny nesmíme vzdávat už kvůli těmhle chlapům, kteří za bolševika obětovali vlastní pohodlí a často i svobodu, aby mohli říkat, co si myslí. A nebáli se. Jsou to pro mě hrdinové a vážím si jich. Na rozdíl o těch vypasených strejců, kteří nám dnes vyprávějí, jak chtěli režim „rozložit zevnitř“. To jsou kecý.

Podle všeho taky literárně tvoříte, k jakému žánru, nebo do jaké „škátulky“ byste se zařadil? Lze si někde něco od Vás přečíst?

Kdepak, moje literární tvorba skončila s vydáním mé první knihy Z fúry březové kůry, v devatenácti letech. Žánrově to bylo asi nezařaditelné, byl to možná trochu surrealismus. Na literáta jsem ale moc ješitný, chybí mi zpětná vazba, takže nejlepší je buď psát písňové texty, anebo publikovat na Facebooku, ten je pro literární ješity ideální. Já si zvolil improvizované divadlo – můžu tvořit příběhy na místě, aniž bych pak musel skladovat stohy zbytečného papíru. A zpětné vazby se mi navíc dostává za pochodu.

Na nextce letos představíte improvizaci s Divadlem Demago. Zatím jsem od vás viděl pouze představení z přehlídky Husy na provázku letos v Arše. Musím

ale říct, že to byl neuvěřitelný zážitek. Je těžké vystupovat sám?

Je to naopak lehčí. Můžete si v hlavě chystat půdu, být dva kroky před divákem a žádný kolega vám zbytečně netrhá nit a nesnaží se za každou cenu smečovat, což je největší problém improvizčních divadel. Všichni chtějí vyrábět humor a pointovat každou větu ještě dřív, než ten první vůbec rozvede myšlenku. My si vystačíme ve trojici hudebník, osvětlovač, herec. Demago je spíš asociální než improvizální divadlo. V Arše byla dobrá atmosféra, takže výsledek představení nebyla jen naše zásluha. Jindy to může být dlouhé a nudné. To k tomu ale patří. Není každý den osvětlení.

Máte nějaký zvláštní vztah k japonské kultuře? V té vzpomínané performanci v Arše jste se držel japonských stereotypů, v anotaci k aktuálnímu představení se píše o kaligrafii a saké...

Mám rád japonskou estetiku. Dřív jsme často hráli Demago v kimonech a bambusech, už proto, že se nám to líbí. Třeba japonské filmy mají zvláštní rytmus, dlouhé záběry na padající list, o kterých se nikdo neodvážá říct, že je to hluché místo. Takže používáme tyhle japonské mimikry a když hluché místo přijde, zakryjeme ho padajícím listem. A má to ještě jeden důvod. Tradiční japonské hry se hrají už stovky let stejně, tam se za improvizace sekají hlavy.

O čem je tedy Divadlo Demago?

Demago je postavené na pravém opaku. A taky na tom, že je nekorektní, aktuální a z tradic, natož divadelních, si nedělá velkou hlavu. Nejhorší totiž je, když se divadlo (a umění vůbec) bere příliš vážně a publikum navíc ze soucitu předstírá, že to není ani trochu trapný. Já tuhle hru nemám rád. Já chci dělat divadlo pro ty, co na něj právě přijdou. Společně vysypat mandalu a pak ten obrázek zase pěkně rozfoukat.

/ Ptal se Dominik Melichar /

Program

Sobota 17. 9.

KULTURNÍ SOBOTA V PŘÍRODĚ

PŘÍSTAV 18600

**17.00 — Matija Solce:
E beh?**

Inscenace je vystavěná z komických situací prostřednictvím Pulcinelly, tradiční postavy commedie dell'arte, která neuznává autority a ničeho se nebojí. Matija Solce používá loutkový minimalismus, loutka zde vzniká z ničeho, ožívá a okamžitě nachází partnera ke hře. Pulcinella se tváří v tvář setkání s postavami Psa nebo Smrti. Na rozdíl od původních verzí však nemá tento příběh svého vítěze.
Napsal, režíruje a účinkuje: Matija Solce.

**18.30 — Koncert
Fekete Seretlek**

Skupina Fekete Seretlek se nechává inspirovat, využívá a míchá, zpracovává a proměňuje tradiční lidové motivy a písně z celého světa a přetváří je v nové originální tvary a kompozice. Akordeon, violoncello, trumpet, kontrabas, housle, cajon a pět hlasů. Šest hudebníků a zároveň herců, absolventů různých ročníků pražské DAMU.
Obsazení: Matija Solce – akordeon, Pavol Smolárik – kontrabas, Jan Meduna – trubka, Anička Bubníková – violoncello, Jiří N. Jelínek – housle, Ivo Sedláček – cajon.

Pondělí 19. 9.

DIVADLO JE UMĚNÍ

NÁDRAŽÍ STRAŠNICE A DALŠÍ MÍSTA

**18.00 — Divadlo X10:
Vítání Herdy**

**17:45 sraz na tramvajové zastávce
Nádraží Strašnice**

Nový site specific projekt Divadla X10 se odehrává v pražských Vršovcích, v okolí nádraží a parku Jindřicha Chalupeckého

a Jiřiny Haukové a aktualizuje zdánlivě zapomenutý zápas mezi přiznáním a popíráním vlastní viny. Berlínská olympiáda v roce 1936 byla značně rozporuplná. Některé sportovní asociace i jednotliví sportovci zvažovali z pochopitelných důvodů bojkot, jiní upozorňovali na apolitické ideály olympijských her, hitlerovské Německo se chtělo předvést v tom nejlepším světě, k čemuž dopomohly i snímky režisérky Leni Riefenstahl. Mezi úspěšnými olympioniky byl také trnavský rodák Jozef Herda, který toho času pobýval ve Vršovcích, pracoval v Koh-i-noorce a věnoval se soustředěně zápasení. Získal ve své kategorii stříbrnou medaili a při návratu na něj na nádraží čekalo bouřlivé uvítání. Jaká je zodpovědnost umělce, dokumentaristy a sportovce v době, kdy se připravuje další válka? Lze zůstat apolitický tváří v tvář popírání demokratických principů? K čemu je vůbec dobré umění?

*Scénář: Ondřej Novotný,
režie: Michal Hába,
dramaturgie: Lenka Havlíková, výprava:
Jana Hauskrechtová, hrají: Jindřiška
Křivánková, Marie Švestková, Jakub
Gottwald, Pavel Neškudla.*

VENUŠE VE ŠVEHLOVCE

**20.00 — Depresivní děti touží
po penězích: Kartografie pekla /
Domov (pražská premiéra)**

Kde domov můj? Kde domov můj? V pekle! V pekle! Elektro-opera na dokumentární námět pro 10 kazetových magnetofonů, 2 počítače a neškolený kontratenor. Umělecký gang Depresivní děti touží po penězích se pouští na pole vysokého umění operního žánru a mísí jej s elektronickými (pa)zvuky a dokumentárním materiálem získaným přímo v terénu severočeské vyloučené lokality. Tímto ghettem nás provedou dva jeho obyvatelé: průvodce A a průvodce B. V jejich úhlech pohledu, zkušenosti i osobním příběhu se zrcadlí život v místě, které by pro leckoho mohlo být synonymem pekla, a přesto je pro mnohé domovem.
*Koncept, režie, zpěv: Jakub Čermák,
dramaturgie: Veronika Musilová
Kyriánová, hudba: Tomáš Graulich, Adam
Kratochvíl, výprava: Richard Loskot,
kostýmy: Jose Alejandro Gonzalez.*
Inscenace je součástí cyklu Dekadence.

Úterý 20. 9.

DIVADLO JE CESTA

ALFRED VE DVOŘE

20.00 — tYhle: Výš (premiéra)

Chtěli jsme utéct až k nebesům, uniknout před sebou samými a nevěšili jsme si, že šplháme dolů. Pokus vzepřít se gravitaci, síle tak náladové jako my sami, a vyrazit pevným krokem do vzduchoprázdna. Pohybové divadlo na dřevěných štaflích. Lukáš Karásek a Florent Golfer jsou profesionální performeři, kteří spolu tvoří už od studií na JAMU. Ve svých projektech se kontinuálně zaměřují na současné formy fyzického divadla a moderní klaunerie.
Účinkují: Florent Golfer & Lukáš Karásek.

Středa 21. 9.

DIVADLO JE DOKUMENT

STUDIO PAMĚŤ

**19.30 — Alex Švamberg:
V jako válka (premiéra)**

Scénická montáž ze vzpomínek pamětníků druhé světové války, živých i mrtvých, na doby nacistického útlaku a porážku Třetí říše. Aneb proč někteří nemohou mít rádi Němce a odpustit jim.
*Koncept: Alex Švamberg, pamětnice:
Andrea Švambergová, hrají: Alex
Švamberg – elektronika, samply, Tomáš
Reiner – kytara, Jana Kneschke – housle,
Vladimír Štáštka – basketbala.*
*Po představení koncert S/M – obnovené
industriální skupiny, která příští rok oslaví
dvacet let existence.*
*Obsazení: Alex Švamberg – samply,
elektronika, kovy, Silvia Hromádková –
hlas, Jana Kneschke – housle.*
**Po představení koncert S/M – obnovené
industriální skupiny, která příští rok
oslaví dvacet let existence.**

Čtvrtek 22. 9.

DIVADLO JE HRA

STUDIO PAMĚT

20.00 — Studio Rote: Sebeobviňování

„Přišel jsem na svět, stal jsem se, vznikl jsem, rostl jsem a byl jsem zanesen do matriky narozených.“ Inscenace se skládá ze dvou částí. První je osobitou interpretací textu Petera Handkeho. Původně zamýšlené postavy – muž a žena – jsou zde rozšířeny o uvaděče tajemné Hry. Druhá část volně navazuje na Handkeho text. Herci monotónním, jakoby zpovědním tónem odříkávají již své vlastní skutky. Nahlas se střídají ve vyprávění „obyčejných příběhů ze života“, jaké slyšíme na ulici, z médií, doma. Jedním z inspiračních zdrojů tvůrcům byly vedle Handkeho esejů z 60. let také Kafkův Proces, kategorie viny Karla Jasperse, ale např. i slavný lingvistický text Rolanda Barthesa Smrt autora, jehož hlavní tezí je, že „jazyk je fašistický“ a „ukončením psaní vstupuje autor do smrti“.

Autor: Peter Handke,
úprava a režie: Ondřej Škrabal,
hudba: Antonín Dvořák, Marek Mikulášek,
překlad: Jitka Bodláková,
hrají: Vojtěch Bartoš, Tereza Krippnerová,
Marek Mikulášek a Ondřej Vacke.

Pátek 23. 9.

VÍKEND SPLNĚNÝCH TUŽEB —
PŘEDSTAVUJEME NOVÝ PROSTOR

64 U HRADEB

19.30 — Stará Aréna Ostrava: Hřeby v hlavě (pražská premiéra)

Evropa v blízké budoucnosti. Touha lidstva po útěku z šedé reality do zapomnění a opojení překračuje strach z důsledků. Byla objevena nejsilnější droga v historii lidstva. Po zatlučení do hlavy začne Telurový hřeb oxidovat a spustí se tak bouřlivá chemická reakce, která katapultuje mysl do paralelních světů halucinací. Světů snění, splněných tužeb, ukojení. Toto strhující sci-fi s temnou vizí budoucnosti je inspirováno románem Vladimíra Sorokina Telurie. Režie, scénář, scénografie: Pavel Gejguš, hudba: Ondřej Malý, light design: Jana Helebrandová, sound design: Petr Sedláček, hrají: Andrea Berecková, Šimon Krupa, Jan Chudý.

21.00 — Koncert Vyčůrat a spát

Punkrock je pro tuto bohuželbohu sestavu spíše zámlinkou k laškovným provokacím. Její vznik se datuje k září 1999 a účinkování u příležitosti Dětského dne ZŠ s RVJ při PedF UK Drtinova na Smíchově. Od té doby prošla kapela personálními i drobnými stylovými obměnami. Asi dvě sezóny byla poměrně známá mezi mládeží. „V našich písničkách se vyjadřujeme k problémům mladých v jejich jazyce, čímž pozitivně působíme na budoucí generace,“ řekli Ondřej Novotný a Michael Bláha v Praze roku 2001.

Obsazení:
MgA. Ondřej Novotný, DiS. – zpěv,
saxofon, zobcová flétna,
Michael Bláha – basová kytara,
Ing. Oldřich Dajbych, PhD. – kytara, Jan Hrkal – bicí.

Sobota 24. 9.

64 U HRADEB

17.00 — Racha Baroud, Antonín Brinda: Silent Gestures (premiéra)

Sedět v tichu
Nehybné tělo
Ruce znovu připomínají
A znovu
A znovu
Site-specific projekt vzniká speciálně pro festival a prostor.

18.00 — D.R.E.D.: Dekalog / Balaba (pražská premiéra)

Proboha, pět let je po smrti a ještě není zapomenut. Pak je tu naděje, že by velkého prozaika mohla památka přežít třeba dokonce o další věk. Dekalog / Balaba je přetavení textů a imaginací Jana Balabána v textové a imaginativní přenastavení. Balaba je balada pro semidygrafiky. Balaba je královská hra. Balaba je blablaba. Balaba je simultánka. Dekalog / Balaba je inscenace složená ze dvou v podstatě nezávislých částí. Propojují je Balabánovy texty, hudba a různé motivy. V první části jsou ilustrovány texty Balabánova specifického desatera, leitmotivem je rozbíjení jakýchsi starozákonních desek. V druhé části jsou Balabánovy texty ilustrovány obnaženě, silný motiv představuje po/potahování figurek a figur. Téměř celé představení provází původní živá hudba s prvky minimalismu, klasiky a jazzu.

Autor: Jan Balabán, scénář, režie,
scénografie: Ondřej Pumr, hudba: Milan

Drašnar, Marek Macek, hudební doprovod:
Pavel Čermák, Milan Drašnar, Marek Macek, Ivona Kestlová, hrají: Luděk Joch, Rudolf Rousek, Karolína Salome Lokvencová, Michal Kudrnáč, Sláva Beneš, Alžběta Prouzová, Jacek Kowalczyk, Otto Linhart, Milan Drašnar.

20.00 — Demago Theatre: Obnažení a vyvržení

Improvizace pokaždé vychází z momentální souhry performerů a mistra světů. Žánry se mísí, atmosféry houstnou. Je to, jako když kaligraf máchá štětcem namočeným v saké...

21.00 — Koncert DekadentFabrik

Duchovně se hudba DekadentFabrik vrací k divokému a trochu psychedelickému jazzu starých zakouřených klubů. Jejich živé koncerty bývají často přirovnávány k prožitku po požití tvrdých drog, ale bez následných abstinčních příznaků. Dávkování hudby je totiž vzhledem k profesionalitě hudebníků prováděno na výsost odborně a citlivě. Elektronické základy se prolínají s živými nástroji, hutné basy se skvělými výtvarnými projekcemi a nad tím vším levituje hra flétny Martina Čecha a příběhy-básně Davida Cajthamla. Podvědomí snů se obnažuje a začíná být přijímáno jako skutečnost. Při koncertech DekadentFabrik jde především o zvukový rituál a setkání s vlastní hlubinnou melancholií. Ruchy v samplech zpřítomňují spřízněnost mrtvých s živými, ale také pomíjivost lásky.

Obsazení: David Cajthaml – hlas, el. kytara, sampler, autor hudebních podkladů, Martin Čech – flétny, Ivan Bierhanzl – el. kontrabas a baskytara, Václav Pastora – syntezátory.

Neděle 25. 9.

64 U HRADEB

17.47 — Dominik Styk, Lucia Kramárová: Neviestka, či panna?

Žena sa nevyhne príslušnosti k jednému z týchto stavov. Sú však tieto stavy stavmi duše, alebo stavmi tela? Prichádza súd zvnútra či zvonka? Je možné medzi nimi prechádzať? Kde takáto prechádzka končí? Aký je ideálny stav ženy? Obřad bude probíhat do 19.36. Je možné kdykoli přijít a odejít.

19.30 — HaDivadlo: Ice Pøz (pražská premiéra)

Prokliknout. Otevřít. Chvilu to zkoušet. Umístění, prostor, stísnění, únik. Realita mezi snem, možností a hmotou. Mysl wvirtuálně migruje, pátrá, hranice volnosti se (ne)tenčí. Ledový com.takt odolává rozpojení. No Input Signal. Log(os) out... Wirtuální diskuse v souboji s fyzickou tíží: proces odzbrojení, zhmotnění. V síti duplikované skutečnosti ztrácíme pevnou půdu pod nohama, emoce, chyby a stesky ale v reálu zamaskovat nelze. Google Street View jako náplast při post-erasmové nostalgii? Trní v kůži vymazané ve vizuálních filtrech? Kde nalézt „escape“ ven – zpět k nultému bodu, k jedinečnosti? Autorská esej v prostoru o fenoménu migrace a virtuality.

Autor: Matěj Nytra a kolektiv, režie: Mariika Smreková, scéna: Jana Tkáčová, hrají: Jiří Svoboda, Zbyšek Humpolec, Anna Čonková, Radim Brychta.

Pondělí 26. 9.

DIVADLO JE TAJEMSTVÍ

TANČÍRNA FRAXOS

19.00 — Lukáš Brychta, Kateřina Součková, Štěpán Tretiag: Pomezí

Přijďte strávit tři hodiny do ztraceného světa Pomezí, městečka, které se nacházelo v česko-polsko-německém pohraničí. Městečka, které zaniklo, ale jež zanechalo stopy své existence ve fotografické sérii z ateliéru zdejšího fotografa Andráše Kakkuka. Nikdo až do nedávné doby netušil, kde by se tyto jedinečné fotografie mohly nacházet...Pomezí má formu tzv. imerzivního divadla. V tomto typu divadla se divák může sám a svobodně pohybovat po rozlehlém domě a vybírat si komu nebo čemu bude věnovat svou pozornost. Ať už sleduje postavy či spíše prozkoumává detaily a skrytá zákoutí prostoru, postupně se před

ním odkrývá záhadná minulost zaniklého města.

Režie: Lukáš Brychta, Štěpán Tretiag, dramaturgie: Kateřina Součková, scénografie: Tereza Gsöllhoferová, Eva Justichová, Natálie Rajnišová, hrají: Kryštof Bartoš, Vojtěch Bartoš, Kateřina Dvořáková, Iva Holubová, Anne-Francoise Joseph, Beáta Kaňoková, Pavel Kozohorský, Adam Krátký, Anna Kratochvílová, Lumíra Přichystalová, Matěj Vejdělek, Štěpán Tretiag a Julie Melicharová.

Úterý 27. 9.

DIVADLO JE TEROR

TANČÍRNA FRAXOS

19.00 — Lukáš Brychta, Kateřina Součková, Štěpán Tretiag: Pomezí

NÁKL. NÁDRAŽÍ ŽIŽKOV

20.00 — Divadlo Perzekuce.cz: Země – rolnickej nářez (premiéra)

Nevědí, bláhoví lidé, oč více je půle než celek, ani jak velký zisk lze z býlí a bodláčí mít. / Hesiodos: Báseň rolnická / Inscenace Země je druhým projektem v rámci dlouhodobého cyklu Písne o zemi. Prvním krokem v tomto cyklu byla inscenace Prometheus, která otevřela řadu témat zapouzdřených v našich možných vztazích k zemi.

Země – rolnickej nářez je inscenace, která má starost o jediné téma, o jedinou matérii, o jediné břemeno, o jediný div... je to země, Země a ZEMĚ.

Inscenace má výraznou zemitou zvukovou stopu. Inscenace bude probíhat na výrazném místě – pod zemí. Inscenace ve svých uměleckých intencích směřuje od země mimo zem a do země. Bude to země ze mě, z tebe, z nás!

**Omezená kapacita, rezervace:
perzekuce@gmail.com**

Scénář a režie: Friedrich Bambušek,

účinkují: Tomáš Vtípil, Jan Bárta, Tomáš Bambušek, Zuzana Sýkorová, Richard Němec, Štěpán Chlouba.

Středa 28. 9.

DIVADLO JE TOUHA

ALFRED VE DVOŘE

20.00 — T.I.T.S.: My Own Private Picture

Možná se tak narodila, možná... když ji milujete, není co řešit. Jak se vám líbí? Nevaž se, odvaž se! Co vás vzrušuje? Chcete důkaz místo slibů? I'm loving it. Multimediální inscenace o našich touhách a jejich mediálních (před)obrazech. Kolektiv T.I.T.S. zkoumá zobrazování sexuality v pornografii, ale i v médiích obecně, a také to, jak všudypřítomné virtuální reprezentace dokážou nenápadně vstupovat do intimních zón našeho života.

Koncept+text: Nela H. Kornetová, Dagmar Radová, scénografie a světla: Ann Sofie Godø, Nela H. Kornetová, kostýmy: Kristin Jonsson, hudba: Björn Hansson, video: Jan Hajdelak Husták, účinkují: Nela H. Kornetová, Björn Hansson, Jan Hajdelak Husták.

NÁKL. NÁDRAŽÍ ŽIŽKOV

21.00 – Divadlo Perzekuce.cz: Země – rolnickej nářez

Čtvrtek 29. 9.

DIVADLO JE NÁŘEZ

NÁKL. NÁDRAŽÍ ŽIŽKOV

20.00 — Divadlo Perzekuce.cz: Země – rolnickej nářez (derniéra)

ZA PODPORY

MINISTERSTVO
KULTURY

Dopravní podnik
hlavního města Prahy

Radio Wave
Český rozhlas

PROSTORY

Dramaturgie a koncepce: Lenka Dombrovská, **produkce:** Oskar Hulec, **PR a guestservis:** Tereza Hýsková,

grafická podoba ročníku 2016: Petr Kněžek, Tsunami; Dominik Melichar a Lenka Dombrovská.

Festival pořádá z s. Příští vlna za podpory Ministerstva kultury ČR, Hlavního města Prahy a Dopravních podniků Praha.

www.nextwave.cz